

— Не. И самийтъ преторъ, и самъ си Панса и подвигоположничтъ сж твореня на простолюдіето, а простолюдіето не иска отлаганьето отъ страхъ да не са излъже въ надъждытъ си. Тазн ти постъпка има и друго неудобство, че ще направи египтянина внимателенъ, който безъ сумиѣние е участникъ въ туй коварство. Прочее недѣй както ты каза. . . . Имашъ за добра честь сичкытъ си слугы въ къщы. . .

— Разумѣхъ другото, пресѣче го Салустій. Побързай дя обржешъ слугытъ. Улицытъ сж пусты сега, ный самы да са затечемъ въ къщата на египтянина, и да освободимъ запрѣнытъ. Тичай скоро! Е! дѣ си Даве! донеси ми тоягата и обуцата. . . Донеси ми папиръ и перо, ще пишж на Претора за да го помолж да отложи извършваньето на рѣшеніето противъ Главка, и че въ растоаніе на единъ часъ ще могж да докажж невинността му. Да, добръ етъй! Тичай, Даве занеси туй писмо на Претора въ цирка! внимавай да го дадешъ на ржцѣтъ му! да идемъ сега! о богове, на конто промысла отричаше Епикуръ, помогнете ми, и ще обѣвиж Епикура лъжець.

ГЛАВА 4.

И ПАКЪ ЦИРКЪТЪ.

Олинѣ и Главнѣ бѣхж отведены въ тъмныя и тѣсенъ затворъ, въ който осаденытъ на изданье отъ звѣроветъ са запирахж, докато настане страшна та минута на най послѣдната имъ мѣка. Очытъ имъ, навикнѣлы вече на тъмнотата, тѣ можяхж да различаватъ, въ ужасныя този часъ, взаимно измѣненытъ си лица, на които блѣдавотъта земаше въ тъмнотата единъ цвѣтъ повече погребаленъ и пепелянъ. Съ сичко туй челата имъ бѣхж безстрашны и непреклонны, тѣлеснытъ имъ членове коравы по мжжеството, устнытъ имъ неподвижны и като запечатаны. На едного вѣрата, а на другія съзнаніето на собственото достоинство, и на двамата непорочната и чистата свѣсть, а може бы и общото утѣшеніе което са ражда въ общото бѣдствіе преобърнахж въ герои достоплачевнытъ тѣзи жертвы.

— Внимавай! чуешъ ли радостнытъ тѣзи викове? тѣ сж гласове на челоуѣцы които намѣрватъ удоволствіе отъ кланьето на подобнытъ си, рече Олинѣ.

— Чувамъ и сърцето ми отпада, но боговетъ поддържатъ твърдостъта ми.